

med hun forlegen tegnede Figurer paa Gulvtæppet. Hun kunde ikke faa sig til at røbe, at hendes Patient havde nægtet at tage de Kamferdampe, endsige, at han havde kaldt Doktoren for et gammelt Vrøvl.

„Hvordan er det med Godsejerens Humør? Er han meget umedgørlig? Har han mange urimelige Indfald?“

„Nej — jeg synes tværtimod, at Godsejeren er mærkelig taalmodig. Han beklager sig aldrig. Jeg hørte ham igaar sige til Arkitekt Schmidt, at han ikke siden sin Ungdom havde følt sig saa sorgløs som nu.“

„Det er Kamfer-Indaandingerne. Lad ham endelig faa dem regelmæssigt! Hvordan staar det til med Appetiten?“

„Det er lidt forskelligt. I de sidste Dage har den forresten været rigtig god.“

„Sig mig, Frøken Hecht, Godsejeren overholder vel strengt mit Forbud mod Kaffe og alle Spirituosa?“

„Godsejeren drikker undertiden lidt Vin. Det vil han ikke undvære, siger han.“

„Hm! Ja, han er en genstridig Patient. Man mærker paa ham, at han er af gammel Studehandlerslægt. — Naa, men han er altsaa ikke særlig vanskelig at omgaaes?“

„Nej.“

„De har overhovedet ikke haft Grund til Misfornøjelse med Opholdet?“

„Nej — slet ikke.“

„Saa har De været heldig, Frøken Hecht! Hvor længe er det nu, De har været her? Snart fire Uger, ikke sandt? Ja, saa har De sandelig været heldig! De veed maaske, at den forrige Plejerske ikke kunde holde det ud her mere end otte Dage. Godsejeren havde i den Tid ikke talt et Ord til hende. Han kunde ikke taale hendes Ansigt — fortalte han mig bagefter. En anden var her kun i fire Dage. Af samme Grund — antager jeg.“

Som for at skjule den Rødme, der pludselig farvede hendes eget kønne lille Ansigt, bøjede Frøken Hecht Hovedet og begyndte igen at følge Linjerne i Gulvtæppets Mønster med Spidsen af sin Sko.